

KIERA CASS

MOSTENITOAREA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS

—2018—

CAPITOLUL 1

Nu puteam să-mi țin respirația șapte minute. Nu puteam să mi-o țin nici măcar unul singur. O dată, am încercat să alerg un kilometru și jumătate în șapte minute, după ce am auzit că unii sportivi pot să o facă în patru, dar am eșuat spectaculos când un jungghi în coaste m-a oprit la jumătatea drumului.

Totuși, am reușit să fac ceva în șapte minute, un lucru pe care majoritatea îl consideră destul de impresionant: am devenit regină.

M-am născut cu șapte minuțele înaintea fratelui meu Ahren, așa că tronul care ar fi trebuit să fie al lui îmi aparține. Dacă m-aș fi născut mai devreme cu o generație, nu ar fi contat. Ahren era bărbatul, deci Ahren ar fi fost moștenitorul.

Dar, vai, mama și tata n-au suportat să vadă cum primul lor născut îi este răpit titlul de o pereche nefericită, dar destul de drăguță de sâni. Așa că au schimbat legea și

oamenii s-au bucurat, iar eu am fost instruită, în fiecare zi, să devin următoarea conducătoare din Illéa.

Ceea ce nu înțelegeau ei era că încercările lor de a mă face să duc o viață frumoasă mi se păreau mai degrabă nedrepte.

Am încercat să nu mă plâng. La urma urmei, știam cât sunt de norocoasă. Dar erau zile sau, uneori, luni în care mi se părea că sunt supusă la prea multe – de fapt, erau prea multe pentru oricine.

Am răsfoit ziarul și am citit că avusese loc o altă revoltă, de data asta în Zuni. În urmă cu douăzeci de ani, prima lege dată de tatăl meu în calitate de rege a fost să desființeze castele și, de-a lungul vieții mele, fostul sistem a fost treptat eliminat. Încă mi se părea cu totul bizar că, odată, oamenii trăiseră cu „etichetele” astea limitative, dar arbitrare. Mama era din Cinci; tata era din Unu. Nu avea niciun sens, de vreme ce diviziunile nu erau marcate vizibil. Cum trebuia să-mi dau seama dacă merg lângă cineva din Șase sau din Trei? Și de ce conta asta?

Când tata decretase pentru prima dată că nu mai există caste, oamenii din toată țara fuseseră încântați. Tata se așteptase ca schimbările pe care le făcea în Illéa să fie bine statornicite în decursul unei generații, ceea ce însemna că, în orice moment, totul ar fi trebuit să meargă ca la carte.

Asta nu se întâmpla – și noua revoltă era doar cea mai recentă dintr-o serie de tulburări.

— Cafea, Alteța Voastră, a spus Neena și a lăsat băutura pe masa mea.

— Mulțumesc. Poți să iei farfuriile.

Am citit în grabă articolul. De data asta, un restaurant fusese ars până la temelii pentru că proprietarul refuza să promoveze un chelner în poziția de bucătar-șef. Chelnerul susținea că îi fusese promisă o promovare, dar că proprietarul nu se ținuse de cuvânt, și că era sigur că motivul este trecutul familiei sale.

Uitându-mă la rămășițele arse ale clădirii, sincer nu știam de partea cui eram. Proprietarul avea dreptul să promoveze sau să concedieze pe oricine dorea, iar chelnerul avea dreptul să nu fie judecat din punctul de vedere al unui lucru care, teoretic vorbind, nu mai exista.

Am împins deoparte ziarul și mi-am luat cafeaua. Tata avea să fie supărat. Eram sigură că deja analiza situația de nenumărate ori, încercând să-și dea seama cum să o îndrepte. Problema era că, deși puteam să rezolvăm o chestiune, nu puteam pune capăt tuturor cazurilor de discriminare de după desființarea castelor. Erau prea greu de urmărit și se întâmplau prea des.

Mi-am lăsat jos cafeaua și m-am îndreptat spre dressingul meu. Era timpul să-mi încep ziua.

— Neena! am strigat eu. Știi unde este rochia de culoarea prunei? Cea cu eșarfă?

A mijit ochii, gânditoare, când a venit să mă ajute.

În marea schemă a lucrurilor, Neena era nouă la palat. Lucra cu mine numai de șase luni, după ce ultima mea servitoare fusese bolnavă două săptămâni. Neena era foarte receptivă la nevoile mele și o prezență mult mai agreabilă, așa că am păstrat-o. În plus, o admiram pentru gusturile ei în ceea ce privește moda.

Neena s-a holbat în spațiul imens.

— Poate că ar trebui să reorganizăm totul.

— Poți s-o faci tu, dacă ai timp. Nu mă interesează proiectul ăsta.

— Nu când pot să vă caut eu hainele, m-a necăjit ea.

— Exact!

Nu s-a supărat din cauza glumei mele și a râs cât a căutat rapid printre rochii și perechile de pantaloni.

— Îmi place cum îți stă părul astăzi, am comentat eu.

— Mulțumesc.

Toate servitoarele purtau bonete, dar Neena era creativă cu coafurile ei. Uneori, câteva bucle negre dese îi încadrau fața, iar alteori își răsucea șuvițele strâns la spate. Acum, niște codițe împletite îi înconjurau capul, iar restul părului și-l ținea sub bonetă. Chiar îmi plăcea că găsea metode să-și poarte diferit uniforma, să și-o personalizeze în fiecare zi.

— A! Este aici, în spate.

Neena a scos rochia lungă până la genunchi, întinzând-o peste pielea închisă la culoare a brațului său.

— Perfect! Și știi unde este blazerul meu gri? Cel cu mâneci trei sferturi?

Ea s-a uitat lung la mine, fără nicio expresie.

— Cu siguranță am să rearanjez toate hainele.

Am chicotit.

— Caută tu; eu o să mă îmbrac.

Mi-am pus rochia și m-am pieptănat, pregătindu-mă pentru încă o zi ca viitoarea imagine a monarhiei. Ținuta mea era destul de feminină încât să par blândă, dar

suficient de sobră încât să fiu luată în serios. Era o alegere dificilă, dar mă confruntam cu asta zilnic.

Privindu-mă în oglindă, am vorbit cu reflexia mea.

— Tu ești Eadlyn Schreave. Tu ești următoarea persoană care o să conducă țara asta și ai să fii prima fată care o să o facă pe cont propriu. Nimeni, am spus eu, nu e mai puternic decât tine!

Tata era deja în biroul său, încruntat din cauza știrilor. În afară de ochi, nu prea semănam cu el. Și nici cu mama, la drept vorbind.

Cu părul negru, fața ovală și un bronz ușor care se menținea tot anul, semănam cu bunica mai mult decât cu oricine altcineva. Un tablou de-al ei din ziua încoronării sale era agățat pe holul de la al treilea etaj și, când eram mai mică, îl studiam în încercarea de-a ghici cum am să arăt când aveam să mai cresc. Vârsta la care i se făcuse portretul era acum apropiată de a mea și, cu toate că nu eram identice, uneori simțeam că sunt umbra ei.

Am traversat încăperea și l-am sărutat pe tata pe obraz.

— 'Neața!

— 'Neața! Ai citit ziarele? a întrebat el.

— Da. Măcar nu a murit nimeni de data asta.

— Slavă Cerului!

Situațiile în care oamenii erau lăsați morți pe stradă sau dispăreau erau cele mai rele. Era groaznic să citești numele tinerilor care fuseseră bătuți doar pentru că se mutaseră cu familiile într-un cartier mai frumos sau ale

femeilor care erau atacate pentru că încercau să obțină o slujbă pe care, în trecut, nu ar fi avut cum s-o primească.

Uneori, motivul și persoana din spatele crimelor erau găsite imediat, dar, de cele mai multe ori, ne confruntam cu multe denunțuri și cu niciun răspuns concret. Mi se părea obositor să urmăresc tot acest proces și știam că pentru tata era mai rău.

— Nu înțeleg, a spus, după care și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Nu și-au mai dorit să existe caste. Noi nu ne-am grăbit și le-am eliminat treptat, pentru ca toată lumea să poată să se adapteze. Iar acum, dau foc la clădiri.

— Există vreo cale de a gestiona problema? Putem să înființăm un consiliu care să se ocupe de nemulțumiri?

M-am uitat din nou la fotografie. În colț, tânărul fiu al proprietarului restaurantului plângea pentru că pierduse tot. În sufletul meu, știam că plângerile aveau să fie depuse mai repede decât puteau să fie rezolvate, dar mai știam și că tata nu suporta să nu facă nimic.

Tata s-a uitat la mine.

— Asta ai face tu?

Eu am zâmbit.

— Nu, l-aș întreba pe tata ce ar face el.

Tata a oftat.

— Nu vei avea mereu opțiunea asta, Eadlyn. Trebuie să fii puternică, hotărâtă. Cum ai rezolva incidentul ăsta?

M-am gândit.

— Nu cred că putem. Nu avem cum să dovedim că vechile caste sunt motivul pentru care chelnerului i s-a

refuzat promovarea. Singurul lucru pe care putem să-l facem este să inițiem o investigație ca să aflăm cine a declanșat incendiul. Astăzi, familia aceea și-a pierdut mijloacele de a-și câștiga existența și cineva trebuie să fie tras la răspundere. Incendierea nu e modalitatea de a face dreptate.

El a clătinat din cap spre ziar.

— Cred că ai dreptate. Aș vrea să pot să-i ajut. Dar, mai mult decât atât, trebuie să ne dăm seama cum să împiedicăm ca incidentul să se repete. Lucrurile au devenit de nestăpânit, Eadlyn, și situația e înspăimântătoare.

Tata a aruncat ziarul în coșul de gunoi, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră. După felul în care stătea, îmi dădeam seama că este stresat. Uneori, rolul său îi aducea atât de multă bucurie, ca atunci când vizita școlile pentru care muncise neobosit ca să le îmbunătățească sau când vedea cum comunitățile prosperă în era lipsită de războaie pe care o inaugurasă. Dar momentele acelea erau din ce în ce mai rare. În majoritatea zilelor, starea țării îl neliniștea și trebuia să zâmbească fals când veneau reporterii, în speranța că, într-un fel, le va transmite celorlalți calmul său. Mama îl ajuta și ea, dar, până la urmă, soarta țării cădea doar pe umerii lui. Într-o zi, avea să cadă pe ai mei.

Chiar dacă inutil, îmi făceam griji că am să încărunțesc prea devreme.

— Eadlyn, notează ceva pentru mine. Adu-mi aminte să-i scriu guvernatorului Harpen, din Zuni. Oh, și

menționează să-i scriu lui Joshua Harper, nu tatălui său. Tot uit că el a participat la ultimele alegeri.

I-am notat instrucțiunile cu scrisul meu de mână elegant, gândindu-mă cât de mulțumit o să fie tata când o să le vadă mai târziu. Obișnuia să mă certe când venea vorba despre caligrafia mea.

Zâmbeam în sinea mea când m-am uitat din nou la el, dar am devenit imediat serioasă când l-am văzut frecându-și fruntea, încercând cu disperare să găsească o soluție pentru problemele astea.

— Tată?

El s-a întors și și-a îndreptat umerii din instinct, de parcă până și în fața mea trebuia să pară puternic.

— De ce crezi că se întâmplă asta? l-am întrebat eu. Lucrurile n-au fost mereu așa.

A ridicat din sprâncene.

— Cu siguranță n-au fost, a răspuns, aproape ca pentru sine. La început, toată lumea părea mulțumită. De fiecare dată când am desființat o nouă castă, oamenii au dat petreceri. Situația s-a agravat doar în ultimii ani, de când s-a renunțat oficial la etichete. Tata s-a uitat din nou pe fereastră și a continuat: Singurul lucru la care pot să mă gândesc este că oamenii care au crescut în perioada casteilor sunt conștienți că lucrurile sunt mult mai bune acum. Le este mai ușor decât înainte să se căsătorească sau să-și găsească un loc de muncă. Finanțele unei familii nu sunt acoperite de o singură profesie. Când vine vorba de educație, au mai multe opțiuni. Dar cei care cresc fără caste și

încă se opun... Presupun că nu știu ce altceva să facă. Tata s-a uitat la mine și a ridicat din umeri. Am nevoie de timp, a murmurat el. Am nevoie de-o cale prin care să opresc lucrurile, să le îndrept și apoi să continui de-acolo.

I-am observat cuta adâncă de pe frunte.

— Tată, nu cred că se poate.

El a chicotit.

— Am mai făcut-o și înainte. Mi-aduc aminte...

Expresia ochilor i s-a schimbat. M-a privit o clipă, pă-rând să-mi adreseze o întrebare fără cuvinte.

— Tată?

— Da?

— Te simți bine?

El a clipit de câteva ori.

— Da, dragă, destul de bine. Ce-ar fi să te duci să lucrezi la reducerile alea bugetare? Putem să discutăm despre ideile tale după-amiază. Trebuie să stau de vorbă cu mama ta.

— Bine.

Nu înțelegeam cu ușurință matematica, așa că trebuia să muncesc de două ori mai mult pentru toate propunerile privind reducerile de buget sau planurile financiare. Dar refuzam categoric ca unul dintre consilierii tatei să calculeze în urma mea, ca să-mi îndrepte greșelile. Chiar dacă trebuia să stau trează toată noaptea, mă asiguram întotdeauna că rezultatele mele sunt corecte.

Desigur, Ahren avea un talent înnăscut pentru matematică, dar el nu era niciodată obligat să asiste la ședințe

despre bugete, destinațiile anumitor terenuri sau serviciile medicale. Scăpa datorită acelor șapte minute idioate.

Tata m-a bătut ușor pe umăr înainte să iasă grăbit din cameră. Mi-a luat mai mult decât de obicei să mă concentrez la cifre. Expresia de pe fața lui și certitudinea că avea legătură cu mine mă îngrijorau.